

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/9/2023                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 5118215567                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.07.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Adamcová           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:5118215567.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a sudkyň JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobcov 1/ E. Š., nar. X. L. XXXX a 2/ Ľ. Š., nar. X. I. XXXX, D. V. F. XX, Z., oboch zastúpených Sympatia Legal, s.r.o., Vajnorská 21 A, Bratislava, proti žalovaným 1/ L. T., nar. XX. R. XXXX, bytom U. H. X/XXXX, Ž., 2/ Y. E.Á., nar. XX. L. XXXX, bytom M. XX/XXXX, Ž. a 3/ R. V., nar. XX. D. XXXX, bytom P. XXXX/XXD, Ž., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7C/90/2018, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2022 sp. zn. 9CoCsp/4/2022, takto

### rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 13. septembra 2021 č. k. 7C/90/2018-144 v spojení s opravným uznesením z 15. júla 2022 č. k. 7C/90/2018-197 žalobu zamietol a žalovaným nepriznal náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že predmetom určenia malo byť deklarovanie vlastníckeho práva žalobcov 1/, 2/ k pozemku uvedenému v žalobe, ktorý mali nadobudnúť titulom vydržania, požadované určenie sa tak dotýkalo ich právnej sféry, a preto sú vo veci aktívne vecne legitimovaní. Na strane žalovanej však žalobcovia neoznačili všetkých podielových spoluvlastníkov, ktorí tvoria nútené spoločenstvo. Žalovaní 1/ - 3/ a U. V., ktorý zomrel XX. L. XXXX, sú v súčasnosti evidovaní v katastri nehnuteľnosti na LV č. XX ako podieloví spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti. Vzhľadom k tomu, že U. V. ako jeden z podielových spoluvlastníkov zomrel pred podaním žaloby, nemal spôsobilosť byť stranou konania a súd voči nemu konanie zastavil. Do jeho právneho postavenia však jeho smrťou vstúpili dedičia, keďže dedičské právo je spojené s objektívnou právnou skutočnosťou, ktorou je smrť fyzickej osoby. Subjektívne vlastnícke právo poručiteľa síce jeho smrťou zaniká, avšak v rovnakom rozsahu nastupuje v momente jeho smrti vlastnícke právo jeho dedičov. Stav, ktorý v takomto prípade vzniká v období po smrti poručiteľa do právoplatného rozhodnutia o dedičstve, sa prejavuje vo

vzájomných vzťahoch dedičov k majetku patriacemu do dedičstva. Až do právoplatného rozhodnutia o dedičstve sa považujú za vlastníkov, resp. spoluvlastníkov majetku patriaceho do dedičstva a z právnych úkonov týkajúcich sa veci alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne. V sporoch s inými osobami, ktoré sa týkajú vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva, sa uvedený vzťah dedičov k poručiteľovmu majetku prejavuje tým, že majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov, pretože ide o také spoločné práva a povinnosti, že rozhodnutie v spore sa musí vzťahovať na všetkých dedičov. Žalobcovia na strane žalovaných neoznačili právnych nástupcov - dedičov po poručiteľovi U. V., resp. dediča/ov, ktorým bolo potvrdené nadobudnutie dedičstva (predmetné nehnuteľnosti), a to aj napriek tomu, že mali vedomosť o tom, že pred súdom prebehlo dedičské konanie po poručiteľovi, vedené pod sp. zn. 37D/90/2017, a že predmetný pozemok nebol predmetom prejednávania dedičstva, ktorú skutočnosť súdu oznámili, mali teda možnosť zistiť aj okruh dedičov, keď zároveň podali aj podnet na dodatočné prejednanie dedičstva, ktoré podľa ich vyjadrenia bolo ukončené, avšak žiaden procesný úkon v tejto súvislosti nenavrhl. Na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na to, aby žalobe žalobcov vyhovel a bez ďalšieho skúmania merita veci z dôvodu nedostatku úplného okruhu subjektov právneho vzťahu na strane pasívnej vecnej legitímácie, žalobu žalobcov zamietol. Ďalej konštatoval, že konanie je konaním návrhovým, a teda okruh strán konania určuje žalobca ich označením v žalobe. Súd je v tomto prípade viazaný okruhom strán konania určeným žalobcom, preto ak žalobcovia v žalobe neoznačili ako strany konania všetkých, s ktorými súd musí v danej veci konať, musia znášať nepriaznivé následky z toho plynúce, spočívajúce v zamietnutí ich návrhu.

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 23. júna 2022 sp. zn. 9CoCsp/4/2022 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania žalobcovia, konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani žalobcovia vo svojom odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobcov krajský súd doplnil, že súd kedykoľvek počas konania skúma, či sú splnené procesné podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť, a ak ide o taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 161 ods. 1, 2 CSP). Procesnú spôsobilosť má pritom ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti (§ 61 CSP), pričom u fyzickej osoby smrťou zaniká (§ 7 ods. 2 OZ). Preto súd správne konanie proti žalovanému 4/ začaté podaním žaloby po jeho smrti zastavil, keďže nedochádza k procesnému nástupníctvu. Nakoľko v konaní o určenie vlastníckeho práva ide o nútené spoločenstvo, pre úspech v spore sa vyžaduje účasť všetkých subjektov právneho vzťahu, inak súd žalobu zamietne (§ 78 ods. 1, 2 CSP). Do rozhodnutia súdu však žalobcovia neoznačili na strane žalovaných všetky subjekty, ktorým svedčilo vlastnícke právo k nehnuteľnosti, resp. dediča po pôvodnom žalovanom 4/, a preto správne súd ich žalobu zamietol. Neobstojí pritom ich tvrdenie, že dediča nepoznali, keďže z obsahu spisu a to ich žiadosti o nariadenie predbežného prejednávania sporu vyplýva, že už 25. mája 2020 vedeli, že dedičom je manželka poručiteľa. V súvislosti s uvedeným neobstojí ich podnet na prerokovanie novoobjaveného majetku poručiteľa, keďže v žalobe sa domáhali vlastníckeho práva, ktoré už mali nadobudnúť na základe vydržania, ktoré je inou skutočnosťou, na základe ktorej sa vlastnícke právo nadobúda (§ 132 ods. 1 OZ). Vychádzajúc aj z uvedených skutočností vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalobcov, či už v prvoinštančnom alebo odvolacom konaní, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil vrátane nároku na náhradu trov konania, zdôrazňujúc, že ustanovenia Civilného mimosporového poriadku o konaní o potvrdení vydržania nie sú v civilnom sporovom konaní podľa ustanovenia § 137 písm. c/ CSP aplikovateľné.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f/ CSP. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Dovolatelia za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu - ktorým znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - označili nesprávny záver odvolacieho súdu, že žalobcovia mali označiť za žalovanú 4/ pani V.. Odvolací súd podľa nich sa vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobcov o neaplikovaní novej úpravy v CMP, taktiež nereagoval na argumentáciu žalobcov súvisiacou s prerušením konania, aplikáciou základných princípov CSP ani aplikáciou § 161 ods. 3 CSP. Taktiež poukázali na chyby v označení rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho údajne oneskorenej opravy.

4. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že je ochotná svoj podiel žalobcom predať. Žalovaní 1/ a 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, nie však dôvodné.

6. Dovolací súd skúmal existenciu dovolateľmi uplatneného dovolacieho dôvodu, ktorým je tzv. vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľa v dovolaní namietali nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu a jeho nedostatočné odôvodnenie.

9. K námietkam žalobcov týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania

všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

10. Vo svetle uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalobcov spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Odvolací súd sa stručným, ale dostatočným spôsobom vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami odvolateľov - žalobcov. So všetkými sa v zásade zaoberal už súd prvej inštancie, vysporiadal sa s nimi podľa názoru odvolacieho súdu dostatočným spôsobom a nenašiel nič, čo by k tomu ešte dodal. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolací súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Dovolatelia v dovolaní neuvádzajú relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v základnom konaní.

11. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd (spolu so súdom prvej inštancie) vo svojom odôvodnení dostatočným spôsobom poukázal na zistený skutkový stav a z neho vyvodil závery, že nemohol vyhovieť žalobcom, keďže na žalovanej strane neboli stranou konania všetky osoby, ktoré v konaní o určenie vlastníckeho práva musia vystupovať. Rovnako dostatočne vysvetlil rozdiel v situácii, keď zomrie účastník konania pred podaním žaloby (ako v súdnej veci) alebo až v priebehu konania (upravené v § 161 CMP). Správne poukázal na skutočnosť, že žalobcovia mali ihneď navrhovať vstup všetkých dedičov po pôvodnom žalovanom 4/ pred skončením dedičského konania, prípadne ak mali vedomosť, kto zdedil predmetný podiel, tak nadobudnúvšieho dediča, k čomu však nedošlo. Takýto spôsob odôvodnenia možno považovať za dostatočný. Odvolacia argumentácia žalobcov nič nemohla zmeniť na záveroch odvolacieho súdu, ktorý sa zaoberal iba jej relevantnými časťami. Preto sa osobitne nezaoberal, napr. prerušením konania, ktoré by v danom momente už nemohlo na výsledku konania nič zmeniť. V čase po zastavení konania proti žalovanému 4/ až do vyhlásenia prvoinstančného rozsudku,

boli žalobcovia nečinní, nenavrhli vstup (všetkých) dedičov do konania na jeho miesto, čo bol jediný spôsob ako v danom čase zvrátiť zamietnutie žaloby. Odvolací súd sa zaoberal nemožnosťou použitia novej úpravy potvrdenia vydržania podľa CMP v bode 7. Tu dovolací súd doplnia, že novelizácia CMP, ktorá úpravu konania o potvrdení vydržania do tohto predpisu zaviedla, neobsahovala prechodné ustanovenia, ktoré by umožnili prebiehajúce konania o určení vlastníckeho práva vydržaním (ako je aj súdaná vec) pretransformovať na novozavedené konanie. Keby súd po novelizácii CMP začal konať o žalobe podľa novej právnej úpravy, dopustil by sa tým svojvôle a konania v rozpore s čl. 2 Ústavy SR.

12. Rovnako prípadná (pisárska) chyba vo formálnom označení rozsudku súdu prvej inštancie nie je takým procesným postupom, ktorý by znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by mohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, naviac keď už bola opravená. Pritom je bez významu, že k oprave došlo až po rozhodnutí odvolacieho súdu.

13. Dovolací súd ďalej poznamenáva, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch - kto mal byť označený za nového žalovaného 4/, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd Slovenskej republiky už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (vid' R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolatelia majú odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (vid' nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020) sa zaoberal aj celkovým postupom odvolacieho súdu pokiaľ išlo o hodnotenie skutkových zistení a potrebu dokazovania a nezistil porušenie procesných pravidiel CSP v odvolacom konaní, ktoré by mohli mať za následok prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

14. Dovolací súd ďalej konštatuje, že prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP namietaná nebola. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolatelia neopodstatnene namietali dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, preto ich dovolanie zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

15. Žalovaným Najvyšší súd Slovenskej republiky trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo im žiadne trovy nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.